

Medalles de la Vila
Paredes del Vallès 2010

Josep Seguer Sans
Joaquim Rodríguez Oliver
Família Feliu

Medalles de la Vila
Parets del Vallès 2010

Cada poble és un reflex de la seva identitat, forjada en el temps gràcies a l'esforç i la implicació de la gent que en forma part.

És, doncs, el resultat de la voluntat de les persones que hi viuen de compartir un mateix espai i de trobar-hi un referent per a la seva identitat pròpia i col·lectiva.

Un poble, una vila, una ciutat... és justament això, la col·lectivitat, la suma de les individualitats, la seva gent. El resultat d'un projecte en comú. Perquè, sense les persones, la ciutat no existeix, no té sentit.

La història d'una ciutat, d'una vila, d'un poble, s'escriu amb tots els accents. Amb les lletres i els èmfasis que hi posen tots els seus ciutadans. Per això Parets és i seguirà sent a través de la grandesa de la seva gent. Tots nosaltres fem Parets. És això el que ens fa diferents i ens fa forts. El que ens permet confiar en les nostres possibilitats i aportar el millor de nosaltres mateixos. A la nostra vila i, alhora, al conjunt del país.

Reivindiquem l'orgull de ser el que som, la nostra identitat, la nostra cultura, la nostra llengua i la nostra singularitat com a poble. Precisament, aquest és un acte que apropa a les persones i contribueix a la promoció i la difusió d'un sentiment de pertinença a la nostra vila. Estimem Parets i per estimar-lo així, procurem conèixer-lo plenament. Estimant-lo, procurem el seu progrés en tots els àmbits, cultural, esportiu, econòmic o social. I, mitjançant la Medalla de la Vila, Parets vol reconèixer i distingir públicament aquelles persones i entitats que hagin destacat pels seus mèrits o pels serveis prestats a la comunitat.

Diuen que els honors i distincions s'han d'aprovar amb un consens molt ampli i, si és possible, per unanimitat. Una unanimitat que només es pot construir sobre l'acceptació de la pluralitat existent als diferents àmbits amb criteris d'equilibri i sentit comú.

Per tercer any consecutiu, i a proposta de la Junta de Portaveus, l'Ajuntament de Parets del Vallès ha acordat, per unanimitat, concedir la Medalla de la Vila a dos esportistes rellevants i a una nissaga de fabricants tèxtils. Ens sentim profundament satisfets de poder guardonar aquest any Josep Seguer, Joaquim Rodríguez i la família Feliu.

En aquesta publicació trobareu els trets essencials dels guardonats i de la seva activitat, tot i que els coneixeu força bé.

En Josep Seguer és el millor futbolista que ha donat mai Parets i un dels millors jugadors catalans que ha tingut el FC Barcelona al llarg de la seva història. Va tenir el privilegi de viure una de les dècades prodigioses del club, als anys cinquanta, va ser un dels herois de les Cinc Copes i va pertànyer a una d'aquelles formacions que la gent coneixia de memòria.

En el pla esportiu, era un gran jugador que destacava per la seva regularitat i la seva polivalència, que el van convertir en el primer comodí del Barça, com deia la biografia escrita per Toni López. Va ser jugador internacional i entrenador de diferents equips, entre els quals el mateix Barça. En el pla humà, Josep és una persona íntegra, senzilla, molt familiar. Una excel·lent persona i un exemple esportiu. El futbolista paretà més internacional i un motiu d'orgull per a Parets.

Perquè en Josep sempre ha mantingut el vincle amb Parets, amb els seus amics d'infància, amb la seva família, amb les seves arrels, amb el seu poble. Per això considerem que tenim un deute i un compromís amb ell. En aquest sentit, res millor que l'oportunitat d'aquest reconeixement públic perquè suposi també un homenatge popular a la seva figura i a la seva persona.

Si en Josep ha estat el nostre millor futbolista, en Joaquim Rodríguez és el nostre millor ciclista i el que dóna més projecció al poble de Parets. Té un palmarès envejable i aquest any ha fet una temporada excepcional, plena d'èxits, que l'han conduït al número ú del rànquing de la Unió Ciclista Internacional. En aquesta temporada, doncs, en Joaquim ha estat el millor ciclista del món. Per a nosaltres ho ha estat sempre. De la mateixa manera que és un exemple d'esforç i una influència absolutament positiva per als nostres joves.

En Joaquim no és nascut a Parets però gairebé és fill adoptiu del poble, perquè hi ha viscut de ben petit i sempre s'ha mostrat orgullós d'aquesta vila i de difondre'n el nom per tot arreu. Per la nostra part, nosaltres sempre hem presumit de les seves victòries i hem admirat la seva constància i afany de superació.

El reconeixement a la família Feliu és un un homenatge a una fàbrica, millor dit, a l'ànima d'una fàbrica, a les persones que la van fer possible, empresaris i treballadors. En aquest cas, parlem d'una nissaga familiar d'empresaris que van venir el 1880 de Vilassar de Dalt per establir una indústria tèxtil a casa nostra, la primera fàbrica del poble, que enguany compleix el 130è aniversari. L'Antoni Feliu Peix va ser qui va fundar la Linera a Parets i el van seguir, al capdavant de l'empresa, els seus fills Josep i Antoni Feliu Prats.

La Linera va suposar el salt de la pagesia a l'activitat industrial i va contribuir a la transformació econòmica i social de Parets. Per tant, va resultar decisiva en la modernització de la societat paretana. El nostre poble, sens dubte, no seria el mateix sense la Linera. Va generar ocupació, vida i riquesa al llarg de 90 anys. A més, l'empresa va anar més enllà d'una simple organització econòmica, ja que va mantenir un compromís amb el poble i va desenvolupar una certa funció social. En aquest sentit, en Josep Feliu es va guanyar el títol de fill adoptiu de Parets per la creació d'una guarderia i la reconstrucció de l'església parroquial.

Amb la distinció, reconeixem a la família Feliu aquests mèrits, l'impuls a la industrialització de Parets, la tasca desenvolupada a la Linera, i la contribució al progrés i el creixement econòmic de la vila.

Amb aquestes medalles, Parets distingeix als qui s'han fet creditors, per mèrits propis, d'inscriure el seu nom entre els més il·lustres paretans. Reconeixem així els nostres millors conciutadans, perquè hem de reivindicar aquells paretans de naixement o d'adopció, l'aportació i mèrits dels quals han contribuït al prestigi de la nostra vila.

El nostre agraïment més sincer i el nostre reconeixement públic a Josep Seguer, Joaquim Rodríguez i a la nissaga familiar Feliu.

Joan Seguer Tomàs
Alcalde de Parets del Vallès

El Reglament de distincions

Capítol I. La distinció municipal

Article 1. L'objecte d'aquest Reglament és la regulació de la concessió d'una distinció de l'Ajuntament de Parets del Vallès a aquelles persones físiques o jurídiques que, per la seva trajectòria, actuació, mèrits i valors cívics i democràtics, honorin la població, tal com preveu l'article 189 del Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals.

Article 2. La distinció que l'Ajuntament de Parets del Vallès podrà conferir per premiar mereixements especials o serveis extraordinaris prestats a la població serà la Medalla de la Vila. S'estableix que l'Ajuntament de Parets del Vallès podrà concedir un màxim de tres medalles cada any.

Article 3. La distinció esmentada en l'article anterior serà merament honorífica, sense que pugui atorgar cap dret econòmic ni administratiu.

Capítol II. De la medalla de la vila

Article 4. La Medalla de la Vila es concedirà en reconeixement i agraïment del municipi envers persones físiques o jurídiques per una actuació o conjunt d'activitats que hagin tingut un extraordinari relleu i transcendència d'enaltiment de la vila o de servei i de dedicació al progrés i benestar del municipi i de la seva ciutadania, amb ampli ressò més enllà de l'àmbit paretà.

Així mateix, es concedirà en reconeixement i agraïment de la vila envers persones físiques o jurídiques que hagin destacat molt especialment en el treball de l'associacionisme ciutadà i les manifestacions culturals, esportives, cíviques, econòmiques i socials.

Article 5. En la medalla hi ha de figurar obligatòriament l'escut de Parets del Vallès, la menció que es tracta de la Medalla de la Vila, el nom de la persona guardonada i la data d'atorgament.

Article 6. Els guardonats podran lluir una reproducció de la medalla a la solapa o lloc similar. En cas que es tracti de persones jurídiques, ho podran fer constar en l'anagrama i en qualsevol eina de difusió de les seves activitats.

El Reglament de distincions

Article 7. La persona física a qui s'atorgui la Medalla de la Vila tindrà el tractament de Paretà o Paretana il·lustre.

Capítol III. Del procediment de concessió de la medalla de la vila

Article 8. La concessió de la Medalla de la Vila, l'acordarà la Corporació municipal amb el vot favorable de la majoria absoluta, a proposta de l'Alcaldia i tramitat prèviament l'expedient en el qual hi ha de quedar acreditats els mereixements que justifiquin aquesta distinció.

Article 9. El procediment s'iniciarà per acord de la Junta de Portaveus, la qual designarà un instructor de l'expedient. Actuarà com a secretari de l'expedient qui ho sigui de l'Ajuntament o persona en qui delegui.

Article 10. Quan motius d'urgència així ho demanin, l'expedient es podrà substituir per un escrit raonat de l'Alcaldia.

Article 11. Els atributs i la documentació vinculats a la distinció atorgada es lliuraran als guardonats per l'Ajuntament en acte públic d'homenatge o en la forma que el Ple disposi en prendre l'acord de concessió.

Capítol IV. Del llibre-registre de distincions

Article 12. S'haurà d'inscriure en un llibre-registre, que estarà a càrrec del titular de la Secretaria de l'Ajuntament, un extracte dels acords de la Corporació atorgant la distinció citada.

Article 13. En el llibre-registre s'inscriuran, per ordre cronològic de concessió, els noms i les circumstàncies personals de cada una de les persones distingides, la relació de mèrits que van motivar-ne la concessió, la data d'aquesta i, si escau, la de la seva mort.

Disposició final

L'aprovació d'aquest Reglament anul·la i deixa sense efecte les anteriors disposicions que, en matèria de distincions, hagi adoptat la Corporació municipal.

La Medalla de la Vila

Revers

Anvers

La Medalla de la Vila

La Medalla de la vila és l'única figura de reconeixement que el municipi de Parets del Vallès concedeix a persones físiques o jurídiques per una actuació o conjunt d'activitats d'extraordinari relleu i enaltiment de la vila o bé pel servei i dedicació al progrés i benestar del municipi i la seva ciutadania.

La medalla de la vila de Parets del Vallès, doncs, s'ha creat per la necessitat de premiar mèrits notables dels nostres conciutadans i conciutadanes.

És una condecoració de caire merament honorífic i, per tant, només confereix el dret d'ús als guardonats.

És una petita peça de plata, de forma circular, de 55 mm de diàmetre.

A la medalla hi figura, a l'anvers, l'escut de Parets del Vallès en relleu.

Al revers hi figura la façana de la casa consistorial i hi consta la menció de què es tracta.

Així, doncs, la medalla de la vila deixa gravat sobre metall el reconeixement dels ciutadans i ciutadanes de Parets del Vallès.

Es lliura dins d'un estoig que també conté una reproducció de l'escut de Parets del Vallès en una insígnia d'or per tal que els guardonats amb la medalla de la vila puguin lluir aquesta distinció quan ho desitgin.

El nombre de medalles que es poden concedir anualment queda restringit a tres distincions, que són exclusivament honorífiques i en cap cas tenen cap dret econòmic ni administratiu.

Aquestes distincions poden fer-se a proposta de l'Ajuntament, però també tenint en compte els suggeriments i peticions d'entitats i associacions del municipi.

Tota persona que rebí la Medalla de la Vila tindrà el tractament de paretà o paretana il·lustre.

L'any passat van rebre aquesta distinció els senyors Víctor Grífols i Eduard Serra, i el Club Futbol Parets.

Josep Seguer Sans

Medalla de la Vila 2010 per la seva trajectòria esportiva com a jugador del FC Barcelona, component del mític equip de les Cinc Copes, internacional amb la selecció absoluta i entrenador de futbol

Josep Seguer Sans

Va néixer el 6 de maig de 1923 a Parets a l'antiga barberia de Can Patetis, ubicada on avui hi ha la Casa de la Vila. Primogènit d'en Joan Seguer i la Flora Sans, té tres germans, l'Esteve, en Joan i en Salvador.

La seva infantesa va transcórrer a diferents indrets de Parets. Va cursar els seus estudis bàsics a l'anomenada Escuelas Nacionales, l'actual CEIP Lluís Piquer, i des de ben petit va sentir una gran passió pel futbol. La plaça de la Vila i, més tard, el camp del Club Futbol Parets van ser els primers terrenys de joc on en Josep va demostrar la seva mestria amb la pilota

La sobtada mort del seu pare en accident quan ell només hi tenia 16 anys, el va obligar a deixar els estudis i a posar-se a treballar al negoci familiar de la barberia. Això, però, no el va apartar de l'esport. Va continuar jugant a futbol i l'any 1939 va debutar d'extrem esquerre al primer equip del Parets, on només hi va estar una temporada.

El setembre de 1940, amb només 17 anys, Josep Seguer es convertia en jugador de l'amateur del FC Barcelona i poc temps després, durant la temporada 1943-1944, va debutar amb el primer equip del Barça a Mestalla, on van guanyar el València per 3 gols a 4.

El 1947, el mateix any en què es convertia en jugador titular del primer equip del FC Barcelona, Josep Seguer es va casar amb la Justa Balañà a Parets i es va traslladar a viure a Barcelona. A la ciutat comtal, juntament amb el seu sogre, van muntar una fàbrica de gasoses i sifons.

Amb la samarreta blaugrana, en Josep va assolir grans fites: va esdevenir el màxim goleador del seu equip (1949-50), va jugar l'any 1952 quatre partits amistosos amb la selecció espanyola i la temporada 1952-53 va ser el jugador de la plantilla que va disputar més partits. Seguer va ser un dels protagonistes d'una de les èpoques daurades del Barça amb l'arribada del jugador hongarès Kubala, que va aterrar al club l'any 1951.

El seu darrer partit oficial amb la samarreta del Barça el va disputar el 17 de març de 1957. El comiat va arribar dos mesos després, en un amistós al Camp Nou. Seguer posava així fi a 17 anys de blaugrana, amb un palmarès de 5 lligues, 4 copes, 1 copa de fires, 2 copes

l·latines, 3 copes Eva Duarte i 1 copa d'or Argentina. Darrere seu deixava una petjada inesborrable a la memòria blaugrana: 470 partits, dels quals 216 oficials de lliga, i 133 gols. Durant els seus anys al Barça, va ser conegut amb tres sobrenoms: el Patetis (per la barberia de l'avi), el 29 (pel constant canvi de posicions) i el dièsel (per la seva resistència).

Després va fitxar pel Betis, a Segona Divisió, on va aconseguir l'ascens del club a Primera. Aleshores, Seguer va decidir penjar les botes per començar una nova etapa com a entrenador del mateix equip bètic.

Després d'una temporada, va tornar a Barcelona per continuar amb un negoci de distribució de cervesa que havia iniciat feia uns anys i es va convertir en tècnic de diferents equips (CE Manresa, UE Lleida, CF Terrassa i Condal).

Seguer encara tornaria al Barça per substituir Artigas a la banqueta i fer de pont fins a l'arribada de Vic Buckingham. D'aquesta manera, va dirigir el Barça un parell de mesos i després va passar a ser l'ajudant del tècnic anglès.

Més tard, es va fer càrrec, durant dues temporades, del primer Barça Atlètic de la història. Va deixar l'entitat blaugrana per dirigir diversos equips catalans i valencians, com el Vila-real, on va descobrir un jove talent que arribaria al primer equip barcelonista, Robert Fernández. Finalment, va entrenar el Reus, on va posar punt i final a un periple de 24 anys com a entrenador.

En Josep no ha oblidat mai les arrels i ha tornat sovint a Parets, on l'any 2000 es va inaugurar el Camp de futbol municipal que porta el seu nom i es va presentar el llibre biogràfic «Josep Seguer, el primer comodí de Parets», de Toni López.

Per al Josep, el futbol i la família han estat les seves grans passions. A banda d'un palmarès esportiu envejable, està orgullós del llegat que deixa als seus i d'haver format una nissaga ben avinguda que destaca pel seu amor als colors blaugrana.

Joaquim Rodríguez Oliver

Medalla de la Vila 2010 per la seva trajectòria esportiva en el món del ciclisme i per una temporada plena d'èxits que l'han situat com a número 1 del rànquing de la Unió Ciclista Internacional

Joaquim Rodríguez Oliver

Joaquim Rodríguez Oliver va néixer el 12 de maig de 1979 a Barcelona. Als 5 anys va canviar el seu domicili de Santa Coloma de Gramenet per Parets del Vallès. Està casat i té dos fills i actualment resideix a Lliçà d'Amunt. És membre d'honor de l'Associació Ciclista Parets.

És a la nostra vila on comença la seva afició per la bicicleta, induïda pel seu pare, que dirigia un equip professional de ciclisme. Amb l'Esport Club Barcelona i el Club Ciclista Maco va fer les seves primeres curses, en les categories d'aleví i juvenil. El darrer any de juvenil fitxa pel Club Ciclista Nicky's, on coincideix amb Xavier Florencio, un altre destacat ciclista català. Conserva grans records i bones amistats de la seva etapa com a corredor de categoria amateur, a l'equip Hospitalet-Vestisport, del qual van sortir molts ciclistes professionals catalans.

Posteriorment va traslladar-se al País Basc per córrer a l'equip amateur de l'Iberdrola, filial de l'ONCE, i a finals de l'any 2000, després d'una prova al Tour del Porvenir, va rebre una oferta per incorporar-se al ciclisme professional amb un contracte de tres anys amb l'equip ONCE, dirigit per Manolo Sáiz. Així doncs, l'any 2000 suposa el gran salt per a Joaquim Rodríguez. És d'aquesta etapa d'on prové el seu sobrenom de Purito. En un dels entrenaments, pujant un port, va escenificar un atac simulant que es fumava un cigar per donar a entendre que anava sobrat de forces. Durant un sopar, en la mateixa concentració, els capitans de l'equip li van comprar un pur. Se'l va fumar mentre explicava als seus companys el perquè del seu gest. Des d'aleshores, en el cercle professional se'l coneix més amb el sobrenom Purito que com a Joaquim Rodríguez.

El 2001 va guanyar l'Escalada a Montjuïc i a finals de 2003, després de la Vuelta a Espanya, on va aconseguir una victòria d'etapa, va fitxar pel Saunier Duval-Prodir, un equip jove molt ambiciós amb qui va aconseguir importants triomfs com la Setmana Catalana 2004, la pujada a Urkiola 2005 o la muntanya de la Vuelta a Espanya 2005.

Aquestes victòries van afavorir que l'any 2005 el fitxés el Caisse d'Epargne-Illes Balears, on va compartir equip amb grans corredors com Valverde, Pereiro i Karpets i va madurar com a ciclista. Entre el seu palmarès destaca la París Niça, Escalada a Montjuïc, Gran Premi

Primavera, Clàssica d'Ordizia i el Campionat d'Espanya 2007, aconseguit a Cuenca. Al Mundial de Varese de 2008 va lluitar amb els millors i finalment va quedar en sisena posició.

L'èxit més gran de la seva carrera el va aconseguir el setembre de 2009, quan va guanyar la medalla de bronze al Campionat del Món de ciclisme en ruta disputat a la ciutat suïssa de Mendrisio. Es convertia així en el primer ciclista català que aconseguia una medalla en aquesta competició.

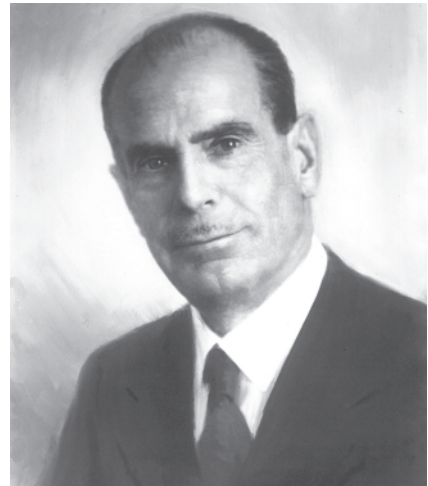
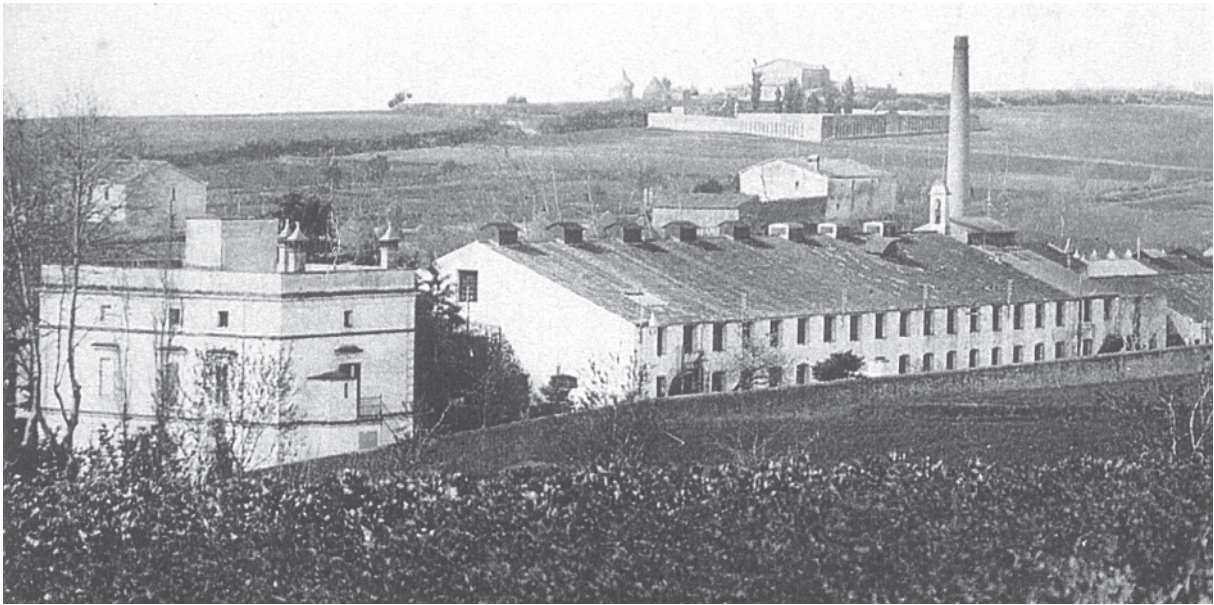
2010 ha estat el millor any professional de Joaquim Rodríguez, una temporada plena de nous reptes i que li ha reportat grans triomfs. És aquest any que s'estrena com a cap de files de l'equip rus Katusha i amb aquest mallot es proclama vencedor de la Volta a Catalunya, convertint-se en el primer català que l'aconseguia 27 anys després de Josep Recio. A Navarra es va imposar en el Gran Premi Miguel Indurain i el mes de juliol va debutar al Tour de França. Als seus 30 anys aconseguia disputar per primera vegada l'única gran competició que encara no figurava al seu currículum professional. En aquesta gran clàssica va aconseguir una victòria d'etapa en la pujada a Mende i va finalitzar com a vuitè classificat de la general. Poc després guanya una etapa de la Vuelta a España i es classifica en quart lloc a la general després de lluitar al màxim per aconseguir fer podi. Finalitza la temporada com el millor ciclista del món de 2010, líder del rànquing de la Unió Ciclista Internacional.

Joaquim Rodríguez, que sempre s'ha mantingut vinculat a Parets, és un exemple molt positiu per als joves esportistes de casa nostra, tot un model de superació, esforç i dedicació al ciclisme.

Família Feliu

Medalla de la Vila 2010 per l'impuls a la industrialització, la tasca desenvolupada a la indústria tèxtil Linera i la contribució al progrés i el creixement econòmic de la vila, amb motiu del 130è aniversari de l'establiment de la Linera a Parets

El 1880 s'instal·la a Parets del Vallès la Indústria Linera. La posada en marxa de la primera fàbrica moderna al municipi va comportar uns canvis que progressivament van anar transformant l'estructura social, política i econòmica de Parets. La Indústria Linera, de la qual enguany commemorarem el 130è aniversari, estava ubicada on avui hi ha el parc que porta el seu nom i el seu entorn, uns terrenys rics en aigua subterrània que creaven l'ambient humit necessari per als processos de producció.

La Linera, fundada per l'empresari de Vilassar, Antoni Feliu Peix, es va dedicar principalment a la fabricació de teixits de lli i de cotó, amb la producció de mocadors, coixineres, llençols, tovalloles i tovallons. Feliu va comprar els terrenys l'any 1876 si bé la producció no es va iniciar fins el 1880. Va començar amb una sola nau, coneguda com la quadra vella, i es va ampliar fins a ocupar una extensió de 30.000 metres quadrats. Al voltant de la fàbrica es van construir la torre de l'amo, els carrers i les cases dels treballadors, que formaven una colònia tèxtil bàsica. Aquest patrimoni arquitectònic es pot veure encara avui als carrers d'Antoni Feliu, Sant Josep, Santa Irene i Sant Antoni M. Claret.

Era un complex industrial únic a la comarca que comprenia preparació, tissatge, blanqueig, acabats i confecció, juntament amb un conjunt d'edificis auxiliars per ser una colònia autosuficient. El símbol de l'empresa va ser el dibuix del camaleó, creat per J. Triadó.

El 1862, el fundador de l'empresa, l'Antoni Feliu, es va casar amb la Irene Prats Català i van tenir tres fills: l'Eulàlia, l'Antoni i el Josep Feliu Prats. L'any 1890, arran la mort del pare, els hereus Antoni i Josep van constituir Hijos de Antonio Feliu. L'Antoni estaria al capdavant del negoci familiar fins la seva mort l'any 1940. Aleshores, arribaria el torn del seu germà, en Josep Feliu.

Tots dos germans van mantenir una relació molt estreta amb els estaments del poble i la seva gent. Entre La Linera i Parets s'establia un important vincle i la vida social estava cada cop més lligada a l'empresa. La fàbrica, que va arribar a donar feina l'any 1946 a 500 persones, va transformar la vida de molts paretans i paretanes que, acostumats al treball del camp, van canviar costums, horaris i comportaments.

La Linera, que va ser una empresa de gran prestigi internacional i va viure la seva època d'esplendor el primer terç del segle XX, va rebre diversos premis: Gran Premi a l'Exposició Hispanofrancesa a Zaragoza de 1908, Medalla d'Or a l'Exposició Nacional de València de 1910, Gran Premi a l'Exposició Iberoamericana de Sevilla de 1929 i el Gran Premi a l'Exposició Internacional de Barcelona de 1929.

A principis de la dècada de 1930, aquesta indústria va viure una petita crisi i durant la guerra civil es va constituir en cooperativa obrera. L'any 1953, es produïa la mort d'en Josep Feliu Prats, a qui el va succeir aleshores el seu primogènit, Antoni Feliu Marquès.

A finals dels anys 50, la producció va començar a baixar i, després d'uns anys de decadència, es va acollir al pla de reestructuració del sector tèxtil. L'any 1971 tancava les seves portes. La Linera es va desfer de les fàbriques de Parets i de Lliçà d'Amunt, però va continuar com a empresa comercial fins el 1990, quan va patir una suspensió de pagaments.

D'aquell patrimoni industrial es conserva la torre del director, reconvertida en Escola Municipal de Música; l'escola bressol La Cuna, que ja havia acomplert la funció de guarderia per als fills dels obrers; la xemeneia, de 23 metres; i les cases de treballadors, que segueixen unes pautes de construcció a l'estil anglès. D'entre el llegat de La Linera, perduren encara avui dues peces escultòriques de gran bellesa que mostren un teler de filatures i una calandra, talles realitzades pel reconegut escultor Frederic Marès.

Instructora
Sònia Lloret Mas

Secretari de l'expedient
Jordi Pousa Engroñat

Redacció
Pilar Pereira
Joan Vila

Fotografies
Enric Bartel

Coordinació i maquetació
Servei de Comunicació Institucional

Impressió
Dinimprès, SL

Edició
Ajuntament de Paret del Vallès

Paret del Vallès, desembre 2010

